

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna, soudkyně Mgr. Michaely Macurové a soudce Mgr. Jana Ferfeckého ve věci

žalobce: **Vojenské lesy a statky ČR, s.p.**, IČO: 00000205
sídlem Pod Juliskou 1621/5, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 00 Praha 10

za účasti: **Bc. L. H.**
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 29. 2. 2024,
č. j. MZP/2024/290/332,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Ministerstvo životního prostředí (dále jen „**správní orgán I. stupně**“) rozhodlo dne 22. 11. 2022 podle § 40 odst. 4 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „**ZOPK**“), o námitkách žalobce, města Lipník nad Bečvou a Ministerstva obrany k návrhu na vyhlášení Národní přírodní rezervace (dále jen „**NPR**“) Obírka-Peklo a jejího ochranného pásma. Správní orgán I. stupně výrokem 3 žalobci v části vyhověl a vyjmenované pozemky v jeho správě přesunul z NPR do navrhovaného ochranného pásma, ve zbytku (týkajícím se ostatních pozemků) námitky zamítl. Proti uvedenému výroku č. 3 podal žalobce rozklad, jenž ministr životního prostředí (dále jen „žalovaný“) neshledal důvodným, zamítl jej a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
2. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou.

II. Žaloba

3. Žalobce v první řadě obecně namítá, že žalovaný nerozhodl na základě spolehlivě zjištěného stavu věci, nerespektoval základní zásady správního řízení, meze správního uvážení a podmínky provedení testu proporcionality v případě posuzování kolize více veřejných zájmů. Žalovaný se podle žalobce nedostatečně vypořádal s jeho námitkami, resp. zcela účelově jím namítané skutečnosti neposoudil.
4. Konkrétní porušení spatřuje žalobce především v nevypořádání se s dlouhodobě navrhovaným řešením formou smluvní ochrany dle § 39 ZOPK. V odůvodnění rozhodnutí se správní orgán sice vyjadřuje k návrhu žalobce na zřízení smluvní ochrany, ale nijak daný návrh neposuzuje, ani nezjišťuje jeho možné uplatnění. Žalobce tuto variantu přitom navrhuje dlouhodobě již od původního oznámení záměru vyhlášení NPR v říjnu 2010.
5. Rozhodnutí žalovaného je v rozporu s § 39 ZOPK, který v rámci ochrany evropsky významných lokalit (dále jen „**EVL**“) preferuje smluvní ochranu před vyhlášením zvláště chráněného území. Přestože správní orgán argumentuje, že jiné formy ochrany dané EVL nejsou dostatečně efektivní, neuvádí, na jakých základech dospěl k takovému závěru. Správní orgán cíleně neposuzoval příklady fungování smluvní ochrany fungující v jiných místech, na které žalobce v podaných námitkách odkazoval, a omezil se na konstatování, že v dané lokalitě nelze hodnotit dosavadní fungování smluvní ochrany mezi žalobcem a orgánem ochrany přírody, jelikož v ní takovým způsobem doposud postupováno není. Žalobce na daném území dlouhodobě hospodář, a to sice za účelem hospodářského výsledku, ale také se zohledněním postupů šetrných k přírodě a životnímu prostředí, v souladu s hodnotami chráněnými ZOPK. Žalovaný však veškeré argumenty ve svém rozhodnutí nezohlednil. Jeho postup napovídá snaze nikoliv skutečně naplňovat smysl a účel ZOPK, ale spíše odmítat jakékoliv možnosti dohody a smírného řešení a znemožnit aplikaci více veřejných zájmů v dané lokalitě.
6. Správní orgány pochybily také při provádění testu proporcionality. Do posouzení nezahrnuly veřejný zájem obrany státu a zejména v druhé části testu se při hodnocení potřebnosti zásahu omezily na konstatování, že jiné řešení než vyhlášení NPR není. Návrhy žalobce však správní orgány nezohlednily a nevypořádaly se s nimi. Stejně tak nepřihledly ani k vyjádřením Ministerstva obrany a Armády ČR, která byla zaslána do správního spisu a potvrzovala tvrzení žalobce.
7. Žalobce proto navrhuje zrušení rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. V prvé řadě má za to, že se zabýval všemi námitkami žalobce a jeho rozhodnutí je dostatečně odůvodněno.
9. Žalovaný opakuje, že smluvní ochrana nemůže dostatečně zajistit ochranu dotčeného území a v podrobnostech odkazuje na rozhodnutí správního orgánu I. stupně i napadené rozhodnutí. Smlouvou by musela být zajištěna zcela totožná úroveň ochrany (a tedy omezení), která vyplývá z ochranných podmínek zvláště chráněného území a dalších limitů plynoucích ze ZOPK a navrhovaného plánu péče o NPR. Smluvní ochrana však neumožňuje například adekvátní zajištění beztěžebního režimu lesa, přitom ponechání převážné části lesních porostů samovolnému vývoji je nutné pro zajištění adekvátní ochrany zvláště chráněného území, resp. jeho předmětů ochrany. Stejně tak smluvní ochranou nelze zajistit zákaz vstupu do lesa podle § 29 písm. d) ZOPK či další podmínky vůči osobám, které nejsou účastníky smluvního vztahu. Jelikož je smluvní ochrana dlouhodobá, nedokáže na rozdíl od plánu péče dostatečně pružně reagovat na případnou změnu podmínek.
10. K námitce žalobce, že správní orgán nezohlednil vyjádření Ministerstva obrany a Armády ČR, která byla zaslána do správního spisu a potvrzovala tvrzení žalobce, žalovaný uvádí, že tato vyjádření byla posouzena v rámci námítky Ministerstva obrany.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

11. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
12. Soud o žalobě rozhodl bez nařízení jednání, neboť pro to byly splněny podmínky § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobce i žalovaný s takovým postupem implicitně souhlasili a potřebu nařídit jednání neshledal ani sám soud, neboť účastníci řízení nenavrhovali provedení žádných důkazů a soud při posouzení věci vycházel pouze z obsahu správního spisu, kterým se dle ustálené judikatury nedokazuje.
13. Podle § 14 odst. 1 ZOPK *území přírodovědecky či esteticky velmi významná nebo jedinečná lze vyhlásit za zvláště chráněná; přitom se stanoví podmínky jejich ochrany*. Podle § 14 odst. 2 písm. c) ZOPK je jednou z kategorií zvláště chráněného území národní přírodní rezervace.
14. Podle § 28 odst. ZOPK *menší území mimořádných přírodních hodnot, kde jsou na přirozený reliéf s typickou geologickou stavbou vázány ekosystémy významné a jedinečné v národním či mezinárodním měřítku, může orgán ochrany přírody vyhlásit za národní přírodní rezervace; stanoví přitom také jejich bližší ochranné podmínky*. Podle odst. 2 téhož ustanovení *využívání národní přírodní rezervace je možné jen v případě, že se jím uchová či zlepší dosavadní stav přírodního prostředí*.
15. Ustanovení § 29 - 32 ZOPK pak dále upravují základní ochranné podmínky platné v NPR a další regulaci týkající se práva myslivosti a rybářství v NPR, hospodaření v lesích v NPR a práva vlastnictví k některému majetku v národních přírodních rezervacích.
16. Podle § 39 odst. 1 ZOPK *ochrana evropsky významných lokalit je zajišťována přednostně v součinnosti s vlastníky pozemků. Pro evropsky významné lokality lze namísto vyhlášení národní*

přírodní rezervace, národní přírodní památky, přírodní rezervace, přírodní památky nebo památného stromu, včetně jejich ochranných pásem, prohlásit území za chráněné nebo strom za památný, pokud již nejsou zvláště chráněny podle tohoto zákona, na základě písemné smlouvy uzavřené mezi vlastníkem dotčeného pozemku a příslušným orgánem ochrany přírody. (...) Smlouva musí obsahovat zejména a) vymezení ochranných podmínek chráněného území nebo památného stromu, b) způsob péče o chráněné území nebo strom. (...).

17. Ze záměru na vyhlášení NPR Peklo-Obírka vyplývá, že předmětem ochrany v navrhované NPR jsou: **a)** přirozené a jiné biologicky hodnotné ekosystémy s lesními společenstvy bučin, suťových lesů, dubohabřin a údolních jasanů-olšových luhů (včetně jejich sukcesních stádií a vzájemných přechodů) a se společenstvy silikátových skal a drolin, prameništ, vodních toků a potočních niv; **b)** lidskou činností vytvořené ekosystémy štol (starých důlních děl) a lomových stěn; **c)** populace druhu jasoně dymnivkového (*Parnassius mnemosyne*) a jeho biotopy.
18. Mezi hlavní důvody pro vyhlášení zvláště chráněného území patří kromě mimořádně vysoké přírodní hodnoty území (která je v návrhu blíže popsána) také skutečnost, že území je též součástí EVL Libavá. Pro EVL Libavá byla (podle přílohy č. 926 k nařízení vlády č. 318/2013 Sb., o stanovení národního seznamu evropsky významných lokalit ve znění pozdějších předpisů) za účelem udržení příznivého stavu předmětů ochrany (tzn. typů evropských stanovišť a evropsky významných druhů) určena povinnost vyhlásit v řešeném prostoru zvláště chráněné území v kategorii NPR, a to do 6 let od přijetí lokality do evropského seznamu (podle § 45c odst. 5 ZOPK).
19. Jako dlouhodobé cíle ochrany návrh stanovuje: **a)** ochranu nebo obnovu přirozených ekosystémů tvořících předměty ochrany, vystavených pokud možno jen působení přírodních sil (s co nejmenšími přímými vlivy lidské činnosti), a to na cca 80 % rozlohy území; **b)** udržování biologicky hodnotných ekosystémů aktivní řízenou péčí ve stavu poskytujícím podmínky pro zachování nebo dosažení co největší druhové rozmanitosti přirozeně se vyskytující bioty, a to na cca 20 % rozlohy území.
20. Městský soud se v prvé řadě neztotožnil s námitkou, že žalovaný se dostatečně nevypořádal se všemi vznesenými argumenty žalobce. V odůvodnění správního rozhodnutí je dle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nutno uvést důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Nesplňuje-li rozhodnutí uvedené požadavky, jedná se o rozhodnutí nepřezkoumatelné, a to pro nedostatek důvodů.
21. Takovou vadou však dle městského soudu nyní přezkoumávané rozhodnutí netrpí. Žalovaný se naopak konkrétně vyjádřil ke každé části argumentace žalobce uvedené v rozkladu a vysvětlil, z jakého důvodu nepovažuje uplatněné námitky za důvodné, resp. proč nemají žalobcovy argumenty potenciál změnit závěr správního orgánu I. stupně o nedostatečné efektivitě smluvní ochrany dotčeného území, o niž je v nynější věci primárně spor. Není tedy pravdou, že by žalovaný nezvažil žalobcovy argumenty, jak tvrdí, resp. vypořádal je striktně formálně (k tomu viz níže vypořádání dalších námitek).
22. Městský soud nepřisvědčil žalobci, že správní orgány neuvedly, z jakého důvodu nejsou jiné formy ochrany dotčeného území dostatečně efektivní. Správní orgán I. stupně se ve svém rozhodnutí na straně 22 v rámci druhého kroku testu proporcionality (tedy kritéria

potřebnosti navrhované regulace) konkrétně zabýval tím, že v rámci posouzení potřebnosti vyhlášení NPR byly zvažovány alternativy jiné právní regulace. Uvedl, že obecně platí, že území, jež je součástí soustavy Natura 2000 lze chránit formou základní ochrany, smluvní ochrany a maloplošných zvláště chráněných území. Dále konkrétně rozebral, z jakého důvodu má za to, že jiná forma ochrany než vyhlášení NPR není k dosažení cílů ochrany dostatečná, a to vysvětlením nedostatků u každého z jiných možných způsobů oproti NPR.

23. Na uvedené navázal žalovaný v napadeném rozhodnutí. Věnoval se jednotlivým námitkám vzneseným ze strany žalobce, který tvrdil, že podmínky, jež stanoví regulace na území NPR, je možno přenést do smluvní formy ochrany. Tato tvrzení žalovaný v napadeném rozhodnutí žalobci konkrétně vyvrací. Zejména co se týká lesního hospodaření vysvětluje, že na území NPR lze využít § 32 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně některých zákonů (dále jen „**lesní zákon**“), týkající se zásahů proti škůdcům a případů mimořádných okolností a nepředvídaných škod, jen se souhlasem a v rozsahu stanoveném orgánem ochrany přírody podle § 31 ZOPK. V lesích mimo NPR, v nichž orgán ochrany přírody nemá kompetenci vydat souhlas podle § 31 ZOPK, závisí případné rozhodnutí o nařízení opatření podle § 32 lesního zákona na úvaze orgánu státní správy lesů (zde Vojenského lesního úřadu). Orgán ochrany přírody má sice v řízení postavení dotčeného orgánu státní správy, jeho pozice je však bez možnosti vydat souhlas (závazné stanovisko) do řízení vedeného orgánem státní správy lesů oproti pozici v NPR zásadně oslabená. V případné smlouvě uzavřené mezi žalobcem a orgánem ochrany přírody nelze předjímat, jak v řízeních věcně vycházejících z lesního zákona v konkrétních případech rozhodne orgán státní správy lesů, který není smlouvou vázán. Způsoby řešení případů mimořádných opatření a nepředvídaných škod v lese nelze do smlouvy blíže upřesnit, jelikož z povahy věci nelze předem určit, jaké mimořádné situace a v jakém rozsahu mohou v budoucnu v řešené lokalitě nastat.
24. Žalovaný dále poukázal na to, že smluvní ochranou nelze omezit práva a povinnosti třetích osob, které nejsou stranami takové smlouvy, a to zejména ústavně zaručenou svobodu pohybu. Naproti tomu na území NPR je zakázáno vstupovat a vjíždět mimo cesty vyznačené se souhlasem orgánu ochrany přírody, kromě osob v zákoně vyjmenovaných. V případě smluvní ochrany by orgán ochrany přírody neměl možnost v případě potřeby možnost usměrňovat návštěvnost, vjezdy motorovými vozidly či létání dronů.
25. Žalovaný taktéž nepovažoval za možné, aby ve smluvně chráněném území byla výše těžby do lesního hospodářského plánu odvozována „induktivně“ (což znamená, že může být i nulová), neboť takový postup nemá oporu v platné legislativě. Uvedl, že v případě smluvní ochrany by řešené lesy byly nadále zařizovány podle modelu pasečného lesa věkových tříd, který pracuje s předpokladem dokončení obnovy (domýcením) všech mytně zralých porostů podle těžebních procent odvozených na základě stanoveného obmýtlí a obnovení doby ve vymezených hospodářských souborech. Takto odvozovaná výše těžeb by ve většině lesních porostů byla v rozporu se zákazem hospodařit na pozemcích na území národních přírodních rezervací způsobem vyžadujícím intenzivní technologie, zejména prostředky a činnosti, které mohou způsobit změny v biologické rozmanitosti, struktuře a funkci ekosystémů [viz § 29 písm. a) ZOPK]. Tento postup není z hlediska zájmů ochrany přírody v řešené lokalitě přijatelný.
26. Žalovaný proto neakceptoval námitku, že § 39 ZOPK preferuje v případě ochrany EVL ochranu smluvní, neboť podle jeho názoru tato nepředstavuje ochranu dostatečnou. S uvedeným závěrem, resp. důvody, které správní orgány k tomuto závěru vedly, a které

zejména žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně popsal, žalobce v žalobě v podstatě nepolemizuje. Pouze konstatuje, že správní orgány nevzaly v úvahu jeho dosavadní péči o dané území, která vedla ke zvýšení hodnot i z hlediska ochrany přírody, a taktéž jeho hospodaření na základě smluvní ochrany v jiných územích.

27. Ani s touto argumentací se ovšem soud neztotožňuje. V první řadě lze odkázat na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v němž se výslovně uvádí, že *přístup místního lesního provozu k nakládání s lesy v navržené NPR je možné přes rozdílnost pohledů na další způsob péče o řešené území ocenit*. Správní orgán I. stupně uvedl, že *v území bylo dlouhodobě hospodářeno zásadně odlišně od schválených LHP, jinak by byly prakticky všechny lesy starší než 130–140 let v současnosti obnoveny. Díky zdrženlivému postupu při obnově lesa na „exponovaných“ produkčně méně příznivých stanovištích se v území dochovaly staré přírodně blízké (přírozené) lesy v současné rozloze. Problémem z hlediska zájmů ochrany přírody je skutečnost, že způsob hospodaření nastavený v platném LHP, pokud by byl dále naplňován, by v řešeném území vedl k významnému zhoršení dochovaného stavu přírodních lesních ekosystémů, a to zjednodušením jejich struktury a snížením jejich biologické rozmanitosti, resp. snižováním jejich rozlohy. Zájmem ochrany přírody je přírozené lesy na území navržené NPR zachovat a vytvořit podmínky pro jejich další nerušený vývoj*. Správní orgány tedy žádným způsobem nezpochybnily dosavadní hospodaření žalobce na dotčeném území, měly však za to, že s ohledem na současný stav území není možné jeho ochranu do budoucna zajistit pouze prostřednictvím smluvní ochrany.
28. Pokud správní orgány učinily závěr o nedostatečnosti ochrany prostřednictvím institutu smluvní ochrany podle § 39 ZOPK jako takové, přičemž tento závěr racionálně ve vztahu k dotčenému území odůvodnily (viz výše), není argumentace žalobce stran jeho dosavadního hospodaření, a to jak v samotném dotčeném území, tak v jiných oblastech, kde smluvní ochranu vykonává, nikterak významná, neboť smluvní ochrana *a priori* nemůže zajistit takové podmínky, které považují správní orgány k dosažení ochrany vytyčených předmětů ochrany za nezbytné (a které vyplývají z vyhlášení dotčené lokality zvláště chráněným územím ve formě NPR). Z výše citovaného odůvodnění správního orgánu I. stupně vyplývá, že současného stavu v území bylo dosaženo tím, že v dané lokalitě nebylo postupováno podle lesního hospodářského plánu, což v obecné rovině podle městského soudu nelze pokládat za žádoucí a je třeba nalézt způsob, jakým bude o území se stejným výsledkem pečováno v souladu s právními předpisy.
29. V souvislosti s touto námitkou poukazuje soud na s. 11 napadeného rozhodnutí, na níž žalovaný uvádí, že *se smluvní ochranou přírodních lesů nejsou v Evropsky významné lokalitě Libavá ze strany AOPK ČR ani ministerstva dlouhodobě žádné pozitivní zkušenosti. V EVL Libavá se nacházejí dvě v národním měřítku mimořádně hodnotné lokality s výskytem přírodních lesů, a to Obírka-Peklo (navržená NPR) a Smilovský Mlýn-Jasanový hřbet (při okraji Vojenského újezdu Libavá - viz mapovou přílohu k Souhrnu doporučených opatření pro EVL Libavá). V obou případech rezort životního prostředí zcela bez odezvy ze strany VLS a Ministerstva obrany nejméně od roku 2009 usiluje o to, aby byly přírozené lesy v těchto lokalitách trvale ponechány bez těžby a odvozu dřeva (s respektováním nahodilé těžby smrků obsazených kůrovci)*.
30. Z uvedeného tedy vyplývá spíše problematická možnost domluvy stran nyní řešeného území mezi žalobcem a orgány ochrany přírody, která by se mohla promítnout také do jednání o možné smluvní ochraně, neboť u té jde z povahy věci o konsenzuální právní vztah, v němž správní orgán nevystupuje ve vrchnostenském postavení. Městský soud má přitom za to, že

dosavadní zkušenosti přímo z dotčeného území jsou pro závěr o možnosti zřízení smluvní ochrany a její funkčnosti cennější než možné bezproblémové hospodaření žalobce v jiné lokalitě, neboť každé území má svá specifika, z nichž vychází postoj vlastníka nemovitostí a jeho ochota kooperovat s orgánem ochrany přírody.

31. S ohledem na výše uvedené neshledal soud důvodnou ani námitku stran nedostatečného provedení testu proporcionality, kterou žalobce taktéž vztahoval k nahrazení vyhlášení NPR smluvní ochranou. K nezohlednění dalšího veřejného zájmu na obraně státu žalobce nic dalšího neuvedl, není tedy zřejmé, jakým způsobem měl žalovaný tento zájem zohlednit, resp. pochybit při jeho opomenutí. Co se týče vyjádření Ministerstva obrany a Armády ČR, která jsou součástí správního spisu, z jejich obsahu je zřejmé, že se týkala námítky vznesené Ministerstvem obrany ohledně pozemku, který je součástí zájmového území důležitého pro obranu státu - Pěchotní střelnice Loučka. Této námitce přitom správní orgán I. stupně vyhověl a dotčený pozemek z navrhované NPR vypustil. Žádnou konkrétní argumentaci vztahující se k pozemkům, k nimž vykonává vlastnické právo žalobce, tato vyjádření neobsahují, nelze proto správním orgánům vytýkat, že se jimi při hodnocení námitek žalobce nezabývaly.

V. Závěr a náklady řízení

32. Na základě shora uvedených skutečností soud žalobu shledal nedůvodnou, a v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. ji proto zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. Žalobce v řízení neměl úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jakožto úspěšnému účastníku řízení náležela náhrada nákladů řízení, soud tuto náhradu nepřiznal, neboť mu nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Osobě zúčastněné na řízení soud náhradu nákladů řízení v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. nepřiznal, neboť jí neuložil žádnou povinnost, neshledal ani žádný důvod zvláštního zřetele hodný, pro který by bylo na místě náhradu nákladů přiznat.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. listopadu 2024

Mgr. Martin Lachmann
předseda senátu